

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ



ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1889 Οι «Καραβανάδες» (η συντηρητική παράταξη της Κρήτης) με ψήφισμά τους ζητούν την Ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα.

1968 Κατά τη διάρκεια του «Γαλλικού Μάν», 1.000 άτομα τραυματίζονται σε συγκρούσεις αστυνομικών και φοιτητών.

1974 Παραίτηται ο γερμανός καγκελάριος Βίλι Μπραντ, μετά την αποκάλυψη υπόθεσης κατασκοπείας υπέρ της Ανατολικής Γερμανίας, στην οποία ενεπλάκη ο στενός συνεργάτης του Γκίντερ Γκιγιόμ.

1980 Ο Νίκος Γκάλης κάνει το ντεμπούτο του στην Εθνική Ελλάδα, στον αγώνα εναντίον της Σουηδίας (71-79) στο Βεβέ της Ελβετίας για το Προολυμπιακό Τουρνουά.

2010 Με 172 ψήφους υπέρ και 121 κατά, υπερψηφίζεται επί της αρχής του το νομοσχέδιο για τα έκτακτα οικονομικά μέτρα στην Ελλάδα.

2012 Πανωλεθρία του δικομματισμού, μεγάλη άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στα αστικά κέντρα και είσοδος της ακροδεξιάς Χρυσής Αυγής στη Βουλή είναι τα κύρια χαρακτηριστικά των εκλογών της 6ης Μαΐου 2012, που σήμαναν τη ριζική ανατροπή του πολιτικού σκηνικού και το «τέλος της μεταπολίτευσης» για την πλειονότητα των πολιτικών σχολιαστών.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1856 Ζίγκμουντ Φρόιντ, γερμανοεβραϊός ψυχίατρος και ιδρυτής της ψυχανάλυσης.

1915 Όρσον Γουέλς, αμερικανός ηθοποιός και σκηνοθέτης. («Πολίτης Κέιν»)

1980 Δημήτρης Διαμαντίδης, διεθνής καλαθοσφαιριστής του Παναθηναϊκού.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1952 Μαρία Μοντεσόρι, ιταλίδα γιατρός και παιδαγωγός, που ασχολήθηκε με την καλλιέργεια της νοημοσύνης των πνευματικά καθυστερημένων παιδιών. (Γεν. 31/8/1870)

1992 Μάρλεν Ντίτριχ, καλλιτεχνικό ψευδώνυμο της Μαρίας Μαγδαληνής Φον Λος, γερμανίδα ηθοποιός. («Γαλάζιος Άγγελος»)

2012 Κώστας Καρράς, ηθοποιός & πολιτικός.

Κρητικές επαναστάσεις

Οι Κρητικοί μετά την επιστροφή της Κρήτης από την ιδιοκτησία της Αιγύπτου στην Οθωμανική Αυτοκρατορία εξεγείρονταν συνεχώς με εθνικά, κοινωνικά και οικονομικά αιτήματα. Το 1841 ξέσπασε το Κίνημα του Χαϊρέτ και το 1858 το Κίνημα του Μαυρογένη, με το οποίο οι Κρήτες πέτυχαν να κατέχουν ελεύθερα όπλα, να ασκούν τη λατρεία και να γίνεται σεβαστή η θρησκεία τους, καθώς και η σύσταση Χριστιανικών Δημογεροντιών που είχαν αρμοδιότητα σε θέματα παιδείας, κοινωνικής πρόνοιας, κληρονομικού και οικογενειακού δικαίου, και ακολούθησε η επανάσταση του 1866-1869.

Η επανάσταση του 1877-1878, έφερε την Σύμβαση της Χαλέπας. Σύμφωνα με τη Σύμβαση, η Κρήτη αποχωριζόταν από την λοιπή Οθωμανική Αυτοκρατορία, θα διοικούταν από τη Γενική Διοίκηση Κρήτης και της παραχωρούνταν ορισμένα προνόμια, μεταξύ των οποίων και η σύσταση Φιλεκαπαιδευτικών Συλλόγων και η έκδοση εφημερίδων καθώς και να αστυνομεύεται μόνο από Κρητικούς. Το 1889 η Οθωμανική Αυτοκρατορία περιόρισε σημαντικά τα προνόμια των Κρητών μετά την επανάσταση που ξέσπασε με πρωτοβουλία των ηγετών του συντηρητικού κόμματος (καραβανάδων) και ανέθεσε στον συνταγματάρχη Ταξίν την αστυνόμευση της Κρήτης θέτοντας τον επικεφαλής σώματος 200 ανδρών που στρατολογήθηκαν στην Μακεδονία.



Η επανάσταση του 1889 καταπνίγηκε μετά από ένα οκτάμηνο. Ακολούθησαν σφαγές χριστιανών, πυρπολήσεις χωριών, βεβηλώσεις και καταστροφές ναών και άλλες βιαιοπραγίες, κάτι που ανάγκασε το Πατριάρχειο Κωνσταντινουπόλεως να κηρύξει την Εκκλησία «υπό διωγμό». Σε ένδειξη διαμαρτυρίας σε ορισμένες επαρχίες έκλεισαν όλοι οι ναοί και απεστάλησαν επιστολές διαμαρτυρίας προς τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις. Στις 3 Σεπτεμβρίου 1895 ξέσπασε νέα επανάσταση αλλά οι σφαγές των Οθωμανών δεν σταμάτησαν και στις 11 Μαΐου 1896 ο χριστιανικός πληθυσμός των Χανίων, ο οποίος αποτελούσε μειονότητα στην πόλη, υπέστη

μεγάλη σφαγή, όπως και τον επόμενο χρόνο 1897, οπότε και πυρπολήθηκαν και τα κοινοτικά καταστήματα απέναντι από τον καθεδρικό ναό, που περιλάμβαναν το επισκοπικό μέγαρο και το παρθεναγωγείο. Τότε ξέσπασε η Επανάσταση του 1897-1898. Η αποστολή ελληνικών στρατευμάτων στο νησί οδήγησε στον Ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897 κατά τον οποίο τα οθωμανικά στρατεύματα νίκησαν κατά κράτος τα αντίστοιχα ελληνικά στο Θεσσαλικό μέτωπο, συνθηκολόγησε η Ελλάδα και φυσικά απόσυρση οποιασδήποτε βοήθειας ή υποστήριξης προς την Κρήτη.

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασιλή

ΤΟ ΒΗΜΑ Καρακούσης Αντώνης

Χωρίς περιστροφές και κλαψουρίσματα

Το 2009 η Ελλάδα πτώχευσε ουσιαστικά. Μόλις διαπιστώθηκε το οικονομικό της αδιέξοδο εξοβελίστηκε από τις αγορές και δεν ήταν σε θέση να χρηματοδοτήσει με ίδιες δυνάμεις ελλείμματα και χρέη. Δεν πτώχευσε και τυπικά επειδή η Ευρωπαϊκή Ένωση και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο αποδέχθηκαν, για διάφορους λόγους, τις ελληνικές εκκλήσεις για διάσωση.

Δηλαδή προσέφεραν δανεικά και κάλυψη προκειμένου να αποφευχθεί η άτακτη χρεοκοπία και να ελεγχθούν κατά το δυνατόν οι συνέπειες ενός τέτοιου ακραίου συμβάντος στην παγκόσμια οικονομία. Και έναντι της βοήθειας απαίτησαν την εφαρμογή μέτρων δημοσιονομικής εξυγίανσης ώστε να ασφαλιστεί η χώρα και να σταματήσει να δημιουργεί ετίες ελλειμμάτων και νέων χρεών.

Η ευαισθησία τους ήταν δικαιολογημένη. Είχε προηγηθεί το φθινόπωρο του 2008 η μεγάλη χρηματοπιστωτική κρίση με την κατάρρευση μεγάλων αμερικανικών τραπεζών και επαπειλούνταν νόμιμο πτωχεύσεων κρατών και τραπεζών στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Ωστόσο, ούτε η ξένη βοήθεια ούτε τα μέτρα που ελήφθησαν

από τις μετέπειτα κυβερνήσεις απεδείχθησαν αρκετά και ικανά να βγάλουν τη χώρα από την κρίση.

Εχει κυθεί πολύ μελάνι και έχουν αναπτυχθεί άπειρα επιχειρήματα προκειμένου να εξηγηθεί η ελληνική αποτυχία. Άλλοι την αποδίδουν στο μείγμα της οικονομικής πολιτικής, άλλοι στη σκληράδα του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, ορισμένοι στα ελλείμματα κατανόησης της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας και άλλοι σε συνδυασμό των παραπάνω.

Όλες οι εξηγήσεις μπορεί να στέκουν, αλλά μία που ελάχιστα προβάλλεται είναι η αυθεντικότερη και επικρατέστερη. Ο ελληνικός λαός και μαζί του σύμπασα η πολιτική τάξη - με ελάχιστες εξαιρέσεις - δεν πίστεψαν ή καλύτερα δεν συμφιλιώθηκαν με το γεγονός της χρεοκοπίας.

Προτίμησαν οι περισσότεροι τις θεωρίες συνωμοσίας, υπέκυψαν στις Σειρήνες του λαϊκισμού και διατήρησαν ενδομύχως την ψευδαίσθηση της άκοπης επανόδου στην κανονικότητα. Ετσι πρώτα ξεγέρθηκαν και αποκαθίλωσαν τις θεωρούμενες υπεύθυνες ηγεσίες, πίστεψαν στη συνέχεια μαθητευόμενους μάγους και σταδιακά υιοθέτησαν τη μοιρολατρική αρχή που λέει ότι «και ο χρεοκόπος ζει».

Το πρόβλημα, λοιπόν, διατήρησης της κρίσης επί μακρόν έγκειται κυρίως στο γεγονός ότι καμία ηγεσία δεν έπιασε τον ταύρο από τα κέρατα. Καμία από τις τρέχουσες πολιτικές δυνάμεις δεν αποδέχθηκε το βάρος της χρεοκοπίας, δεν είπε όλη την αλήθεια στον λαό και δεν ανέλαβε πλήρη την ευθύνη περιγραφής των μέτρων και των πολιτικών που θα έβγαζαν με κόπους και θυσιές τη χώρα από την κρίση.

Αν είχε ειπωθεί η αλήθεια από την αρχή και είχε αναληφθεί πλήρως η ευθύνη των αναγκαίων μέτρων από την πολιτική ηγεσία η χώρα θα είχε βγει προ πολλού από την κρίση.

Κρίμα όμως. Εξι χρόνια μετά και η σημερινή ηγεσία κινείται στην αυτή καταστροφική οδό. «Παίζει» με τη χρεοκοπία, έλκεται από τις θεωρίες συνωμοσίας, κατασκευάζει εχθρούς, καταδιώκεται από το πολιτικό κόστος και εν τέλει καθυστερεί, αναστέλλει και την ευθύνη δεν την αναλαμβάνει πλήρως. Επειτα από τόσα χρόνια η Ελλάδα χρειάζεται ηγεσία μελετημένη, προετοιμασμένη και αποφασισμένη να σηκώσει χωρίς περιστροφές και κλαψουρίσματα όλο το βάρος της χρεοκοπίας. Αλλιώς προκοπή δεν θα έχει. Αντιθέτως θα χάνει και θα χάνεται...

